

[Ib Nørlund.]

kendt en kontakt til disse grupper i 1955, det vil sige, mens de beskæftigede sig med politisk provokatorisk virksomhed, foruden at han besidder den indsigt, som det kan give at have været forsvarsminister senere.

Som det ligger nu, er der skabt en ganske uholdbar situation: ofrene for ulovlighederne frakendes al ret til at vide, hvad luskerne med de snavede fingre har skrevet op i deres indberetninger. Det er fortalt, at det drejer sig om 6 ringbind, hvoraf de to endda meldes forsvundet på det sidste. Hvor er de? Der er åbenbart nogle, som også nu har kendskab til dem, og som efter behag øser af dem for deres formåls skyld. Det foregår også efter det nævnte princip, hvor rigtige detaljer blandes med falske beskyldninger. På den måde er der frit slag for et vilkårligt misbrug, mens ofrene end ikke kan vide, hvilke rygtesmedier og udlægninger man i det dunkle opererer med. Til syvende og sidst risikerer jo også andre, at der diskues op med vilkårlige beskyldninger imod dem, så længe dokumenterne holdes i det dunkle. Alle med rent mel i posen burde være interesseret i, at alt materialet kom frem. Vi er det, uanset at det sandsynligvis omfatter falske beskyldninger mod os, men dem ville vi så kunne besvare. Sådan kunne der gøres rent bord, og det må være det første skridt til at skabe garantier for fremtiden, hvis man vil gribe det demokratiske an.

For det tredje: det gælder naturligvis frem for alt at opnå sikrede demokratiske betingelser for det politiske liv i nutid og fremtid, og det klares ikke med verbale erklæringer om, at den slags ikke forekommer mere. Er der egentlig noget som helst, der tyder på det? Den, der kaldes „en højtstående dansk politiker“, meddelte, at dansktalende CIA-mænd blev sendt hertil, da partistriden i Danmarks kommunistiske parti påkaldte deres interesse. Men alting viser jo, at CIA nu netop forstærker den slags virksomhed over for partier af forskellig art i Vesteuropa, men ikke mindst inden for arbejderbevægelsen.

Vi har nylig fået udtryk for USAs statsledelses påtrængende interesse for de socialdemokratiske partiers møde i Helsingør og for deres øvrige virke. Jeg vil også nævne, at der her i landet udbredes et blad — her i

landet på svensk, i andre lande på andre sprog — som giver sig ud for at være voldsomt revolutionært. Ikke alene vi, men også folk fra andre partier kan kun opfatte dette som et CIA-foretagende. Det bekræftes også af oplysninger i den internationale presse, der påpeger, at den direkte finansiering foregår gennem et Rockefeller-selskab, hvilket åbenbart så skal camoufleres med samme blads skrigende angreb netop på Rockefeller, så indviklet går det jo undertiden til. Der er overhovedet meget lidt garanti for, at den udvidede CIA-virksomhed vil respektere danske borgernes grundlovmæssige rettigheder, måske ikke engang ministres.

Det vil heroverfor være af positiv virkning, om ministeren kunne drage omsorg for, at de hjemlige efterretningstjenester virkede noget mere i overensstemmelse med deres angivelige formål. Jeg har tidligere gjort ministeren opmærksom på den lidet fortrøstningsvækkende situation, som afspejledes i en tv-udsendelse — for øvrigt den første af en serie på to, som handler om disse diskriminerende handlinger over for kommunisterne, og hvor man fortsætter traditionerne ved også at diskriminere over for kommunisters deltagelse i sådanne udsendelser. Denne udsendelse blev indledt med, at en tidligere CIA-agent betegnede København som et smørhul for dette foretagendes virksomhed, hvorpå chefen for forsvarrets efterretningstjeneste tren frem og erklærede, at CIA ikke fandtes her i landet.

Som der også tidligere her i tinget er fremført eksempler på fra forskellig side, virker begge efterretningstjenester også nu med en åbenbar politisk slagside rettet mod, hvad man i almindelighed kalder venstreorientering. Der er jo også for nylig fremført kendsgerninger, som viser, at også på et sent tidspunkt i 1960'erne forelægges aflytningsresultater for statsministeren.

Selv om det er et lille spring, vil jeg også minde ministeren om, at jeg i forbindelse med debatten om „århundredets våbenkøb“ i sin tid spurgte ham om, hvorvidt tjenesterne havde interesseret sig for at forhindre eventuel bestikkelsesvirksomhed. Han besvarede det dengang med et fast nej. Men var det ikke netop en naturlig opgave for dem, hvis de skulle beskytte danske borgere i en tid, hvor de multinationale koncerner erklærer bestikkelse for en nødvendig me-